

DEJAVU

Uğur Demircan

“Biz görüyoruz ki şu âlem, içindeki bütün yaratıklarla birlikte mükemmel bir tertip ve sapasağlam bir şekil üzerinedir. Sebeplerle neticeler yekdiğerine bağlanmakta, eşya ve olaylar birbirine ittisal hâlinde, varlıklar yekdiğerine dönüşmekte, şaşılacak hususları tükenmemekte ve nihayete ermemektedir.”

İbn Haldun

■ Bunları neden yazdığımı bilmiyorum. Yaşanıp yaşanmadığından bile emin değilim aslında. Aklım çok karışık.

İlk kez bir pazartesi günü gördüm çocuğu. Karlıkaya adındaki o ilçeye montaja gitmiştim. Benim işim değildi aslında ama bana kalmıştı bir şekilde. Araç da vermedi şirket, tam sekiz saat yol gittim otobüsle. Omzumda bilgisayar çantası, elimde de öküz ölüsü bir takım çantasıyla üstelik! İş çok değildi; küçük bir fabrikaya, işçilerin girip çıkması için bir turnike ve kontrol yazılımını kuracaktım.

Yolcu indiren tek otobüs bizimkiydi o saatte. Sabah serinliği uykumu çok çabuk açtı. Sigaram bitinceye kadar sağı solu izleyip içeri geçtim. Küçük otogar sanki kullanılmamaktan eskimişti; her yeri dökülüyordu. Bir lokanta, birkaç da firma bankosu boş boş bekliyorlardı içeride. Baktığımda Esenler de otogardı burası da işte. Binanın öbür tarafından arkaya çıktığımda gördüm ki servis, taksi filan da yoktu. Çantaları yüklenip yürümeye başladım şehrin tek caddesi üstünde, biricik meydanına doğru. Şehir dediysem kasaba irisi. Ofiste verdikleri tarife göre meydandaki caminin yanından ilerleyince fabrikayı bulacaktım zaten. Yürümeye devam ettim. Meydana yaklaştıkça yolun iki tarafındaki apartmanların kat sayısı arttı; beşe altıya ulaştı. Meydandan sonra da küçülerek iki ya da tek katlı, bahçeli evlere dö-

nüştüler. Fabrikanın kırmızı tuğladan bacası görüldüğünde artık iyiden iyiye yorulmuştum. Çantaları yere bırakıp soluklandım biraz. Sokaklar nispeten tenhaydı burada. Henüz uyanmamıştı bu mahalle kediler, köpekler ve işe giden birkaç kişi dışında. Birkaç kişi ve bir de çocuk...

Lacivert boyalı demir bir bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı sol tarafımda. Dönüp baktım; beş, altı yaşlarında kumral, zayıfça bir çocuktü. Erkenden uyanıp tek başına oynamaya çıkmıştı anlaşılan. Gülümsedim; küçükken ben de böyle yapardım yaz sabahları. Belki diğer arkadaşları da geleceklerdi birazdan, bilmiyorum. O sabah sokağın rutinini bozan tek şey ben olmalıydım ki çocuğun dikkatini çekmem uzun sürmedi. Manasız ve meraklı gözlerle baktı bana. Ben de baktım ona bir süre. Bakıyordum ama sebepsiz değildi, çocuk o kadar tanıdık gelmişti ki tanıdığım, bildiğim biri gibiydi. Adını koyamadım bu duygunun. Bana biraz daha baktı ve herhangi bir şeye uzun süre odaklanamayan diğer tüm çocuklar gibi çevirdi ilgisini başka bir yere. Boyundan büyük briket duvarın üstüne tırmanmaya çalışıyordu artık.

Fabrikaya geldim. Turnike için beton zemin hazırlamamışlar ben gelmeden önce. Proje müdürümüz telefonda özellikle belirtmişti oysa. Yarım gün beton dökmelerini bekledim ama bu sayede matkap kullanmama da gerek kalmamıştı: Turnike civatalarını ıslak betona tersten gömüp uçlarını dışarıda bıraktım. Daha kolay montaj yapacaktım böylece. Bunun dışında ilk günüm boş geçti sayılır. Beton bir günden önce donmazdı. Takım çantasını güvenlik kulübesine emanet edip çıktım fabrikadan. Bir an evvel otel bulmalıydım. Küçük şehir, nasılsa yer bulursun, deyip yer ayarlamamışlardı şirketten.

Şehre dönerken gözüm o evi aradı; oradaydı çocuk. Arkadaşlarıyla oynuyordu bağrışa çağrışa. Yolun karşısındaki ağacın gölgesinde dinleniyor gibi yaptım bir süre. Onları izlemeye koyuldum. Çok geçmedi, çocuğun bana neden bu kadar tanıdık geldiğini hayretle anladım: Benim küçüklüğümün aynısıydı çocuk! O yaşlara ait çok fotoğrafım yoktur, toplansa beşi geçmez ama o kadar az olunca hepsini ezberliyor insan; bu çocuk ikiz kardeşim gibi benziyordu bana! Benim o yaşlardaki hâlimdi resmen!

Bekleyişim uzadıkça, şüphe çekmemek için çantamla ilgilenmeye, başka taraflara bakmaya başladım. Sigara içtim birkaç tane. Müthiş bir tesadüftü gerçekten. Benzerlik şaşırtıcıydı. İstanbul'da veya bizim memlekette olsa uzaktan ak-raba olduğumuzu düşüncektim ama burası!.. En ufak bir bağımız bile yoktu Karlıkaya ile. Bunları düşünürken topları kaçtı yanıma; çocuğun biri almaya geldi. Topu geri yollamadan önce de bağırdı, o bana benzeyen çocuğa. Adını daha büyük hayretle öğrenmiş oldum böylece: Emre, demişti! Bu kadar tesadüfe de ancak hayret edilirdi zaten. İsimlerimiz de aynıydı!

O andan itibaren daha dikkatli incelemeye başladım küçük adaşımı. Boyu, posu, saçları, giysileri. Onlar da benziyordu galiba. Evet, o çubuklu Fener formasından benim de vardı o yaşlarda! Pazar işi penye bir formaydı işte. Bu mahallede başka ne olabilirdi ki? Sonra, ayağındaki kilteli naylon ayakkabıdan ço-

cukken bende de olduğuna yemin edebilirdim. Kalmış mıydı bunlardan hâlâ? Spor filan giymiyor muydu şimdinin çocukları?

Akşam otel odasında uzanıp yarın yapacaklarımı düşünmeye başlamışken yine aklıma geldi çocuk. Telefonumdaki eski, siyah beyaz fotoğraflarıma baktım. Aile albümünden çekmişim tek tek. İşte, aynıydık! Yarın yine rastlarsam çağırıp konuşayım, diye düşündüm. Bu arada gözlerim kapanıyordu artık. Hiç bir şey yapmamıştım ama yol yorgunluğu ne de olsa. Otel sessiz, küçücük ilçe ondan da sessizdi. Ara sıra havlayan bir köpek dışında canlı yoktu sanki sokaklarda. Tüm şehir erkenden uykuya dalmıştı. Uyuyakaldım ben de. Rüyamda, çocukluğumun geçtiği siyah beyaz mahallede, o çocukla oyun oynuyordum!

Ertesi gün turnikeyi kaidesine yerleştirdim. Bağlantıları yapıp bilgisayara da yazılımını yükledim. Birkaç test yaptık kart çekerek, çalışıyordu. Normalde akşama giderdim ama geceden düşündüğüm şeyi yapmak için işi uzattım. Görevlilere, son kontrolleri yarın yapacağım, diyerek erken bir vakitte çıktım fabrikadan. Amacım bir gün daha kalıp bizim o adaşla konuşmaktı. Mahalleye geldiğimde yoktu çocuklar. Bu sefer başka bir ağacın kuytusuna saklanıp bekledim. Şehir aşırı sıcak veya nemli değildi ama güneşte fazla durulmuyordu yine de. Kısa süre sonra çocukların nerede oldukları belli oldu: Başka mahallede maç yapmış, muhtemelen de yenip dönmüşlerdi. Biliyorum, çünkü hepsinin ağzı kulaklarındaydı. Biz de böyle olurduk, hatırladım. Yenilirse ağzımızı bıçak açmazdı o gün. “Emre!” diye seslendim etraftaki pencereleri, kapıları kontrol ederek. Baktı. Çağırdım yanıma.

Ne demeliydim? Aklıma gelen hiç bir cümle, o yaşlardaki biriyle iletişime geçmeye uygun görünmüyordu. Çocuklarla pek konuşmazdım ki. Ne kardeş vardı ne yeğen. Ofiste çocuğu olan arkadaşlarım vardı ama bebekti hepsi. Onlara karşıdan bir sırtsan yetiyordu. En basit sorularla başlayayım dedim ben de. Babasının adını sordum, babamın adını söyledi! Nasıl yani? Annesinin adını sordum -bu kez çekinerek-, annemin adını söyledi! Bu kadar tesadüf beni korkutmaya başlamıştı artık. Sordum; onun babası da fabrika işçisiydi, babam gibi. Bu pek sürpriz değildi gerçi ama diğerleri?.. Yakından iyice bir baktım. Tek bir fark görünüyordu onunla aramızda; alnımdaki yara izinden onda yoktu. Rahatladım galiba biraz.

Etraftan görülür de sorun çıkar korkusuyla çabuk gönderdim çocuğu. Kendim de uzaklaştım. Mahalle camisinin küçük şadırvanına gidip oturdum. Kimseler yoktu o saatte. Elime yüzüme su çaldım, ferahladım. Buradan da görülebiliyordu küçük adaşım. Gidemiyordum bir türlü. Anne, baba isimlerimizin bile aynı çıkmasıyla iyice meraklanmıştım artık. Kapılarını çalsam, bir şey sorma bahanesiyle ailesiyle tanışsam nasıl olur, gibi şeyler düşünürken çocuklar arasında bir boğuşma başladı. Toz duman oldu ortalık bir anda. Dikkatlice baktım bizim ufaklık, çocuklardan biriyle kavga ediyordu. Daha doğrusu itişip kakıyorlardı ve diğer çocuklar onları ayırmak şöyle dursun çevrelerinde halka oluşturmuşlar, horoz dövüşü izleyen bahisçiler gibi müthiş bir zevk içinde

tepine tepine izliyorlardı. Tozun çoğunu da onlar kaldırıyorlardı zaten. Çantamı çeşmenin askısında bırakıp koştum. Kimse yoktu zaten, bir şey olmazdı. İstanbul muydu burası? Koşup daldım aralarına.

Tam o anda bir şimşek çaktı beynimde. Bu anı daha önce yaşamış gibi hissettim. Dejavu muydu bu? Sanki daha önce... Ama tam böyle değil. Sanki ben... Burada değil de onun yerinde... Ben böyle bir iki saniye süren bir şaşkınlıkta-yken öbür çocuk yerden aldığı kırık bir kiremit parçasını öyle bir savurdu ki bizim adaşın alnına, “çat” diye bir ses çıktı. Kaçtı tabii velet. Emre de ağlayarak evine koştu. Alnının kanadığını görebildim bu esnada. Dejavu devam etmişti sanki. Benim alnımdaki yara izi de böyle bir olay sonucu benimleydi otuz senedir!

Ertesi gün işi bitirip çıktığımda çocuğu göremedim sokakta. Evlerine uğramayı, tanışmayı düşündüm; vazgeçtim. Ne söyleyecektim ki? Dönmek zorundaydım artık. Daha fazla uzatamazdım görev süresini. Küçük adaşımı ve bu garip tesadüfler zincirini bu sakin ve sıkıcı ilçede bırakıp tantananın başkenti İstanbul’uma döndüm. Sonra unuttum gitti zaten.

Sekiz ay kadar sonraydı. Proje sorumlumuz Müjdat Bey aradı cepten, nemli bir Kumkapı akşamı. Ne dediğini anlayabilecek hâlde değildim aslında. Asker arkadaşım İsmail İstanbul’a gelmişti, onunla yemekteydik. “Yarın yola çıkmalısın!”ı duyunca aklım başıma gelir gibi oldu. Koray Bey gidecekmiş aslında ya annesi ameliyat mı ne olacaktı. Benden başka da boşta eleman yokmuş. İstersen kabul etme yani! Tamam, dedim. Gideceğim yeri de ertesi sabah ofiste öğrendim; benim o adaşın şehrine gidiyordum yine!

Bu kez şirketin aracı altımdaydı artık. Çok konforlu olmasa da otobüsten iyiydi; dura kalka, dinlene dinlene gittim en azından. Yolun yarısında klimayı kapatmıştım, bir saat sonra da kaloriferi açtım. Karlıkaya’ya girdiğimde, yakın zamanda yağmış karın izleri sağda sola hâlâ görülebiliyordu.

Fabrikaya ek bina yapılmış, işçi sayısı artmıştı. İki turnikeye daha ihtiyaç olmuştu böylece. Çalıştığım şirket dışında herkesin işi iyiydi anlaşılan. Bizimkiler küçülmeye gidiyordu ha bire. Mesela şu yaptığım işe bir kişi yetmezdi aslında ama arabayı alabildiğime şükretmiş, sesimi çıkarmamıştım. Fabrikadakiler yine hazırlık yapmamışlar, betonu önceden döktürmemişlerdi. İlk günüm yine beklemeye geçti. Dejavu şehriydi sanki burası. Üstelik sadece benim için değildi bu: Çalışanlarla yaptığım konuşmalarda, dön dolaş hep aynı günleri yaşadıklarını fark ettim. Rutinin dışına asla çıkamıyorlardı. Küçük bir ilçeydi zaten. Ne gidebilecekleri değişik bir yer vardı ne de ilginç bir hobi edinme imkânları. Hele de böyle soğuk kış günlerinde... Anladım ki sabahları ve akşamları hep aynıydı bu insanların. Canı sıkılan mesela, marketlere alışverişe gidiyordu. Bunu değişiklik sayıyorlardı. Hafta sonları bile bir önceki ile aynı oluyor, tüm ömürleri böyle geçiyordu. Nasıl çıldırmıyorlardı, hayret etmiştim.

İlk günün akşamı otele dönerken o evin yakınında arabayı yavaşlattım. Yol boştu zaten, solda durdum. Baktım, bahçe kapısında o çocuk yine. Tanıdım. Çocuğun yanında uzunca boylu bıyıklı bir adam vardı bu sefer ve arkasında ondan kısa, topluca bir kadın. Ağzımdaki sigara oturduğum koltuğa düşmüş. Şaşkınlıktan fark etmedim bile. Tam manasıyla dalıp kalmışım gördüğüm sahneye! Titremeye başladım. Düşen sigara koltuğun kumaşını yakmaya başlayınca kokuyu aldım, aklım başıma geldi. Camdan dışarı attım aceleyle. Tekrar baktım, hayal filan değildi: Bana benzeyen o çocuğun yanında babam ve annem duruyordu!

Orada gaza nasıl bastım, arabayı nereye park edip de oteldeki odama girdim hatırlamıyorum bile. Uyurgezer gibi yapmışım bunları. Battaniyenin altına saklanıp bildiğim duaları okumaya başladım. Aman ya Rabbi, kimdi onlar öyle? Çocuğun benzemesi neyse de... Şaka mı bu? Zamanda yolculuk mu yaptım ben? Öyle olsa niye buraya geleyim? Bizim evimiz burada değildi ki! Ağlamaya başladım çocuklar gibi. Kendimi tutamıyordum ki! Ağlamam sadece korkmaktan değildi. Annemi ve babamı o kazadan beri, neredeyse otuz yıldır görmemiştım.

Ağlarken uyumuş, adeta sızmışım. Sabah ağır bir baş ağrısıyla uyandım. Uyku hiç bir şeye yaramamıştı, kafam hâlâ allak bullaktı. Kahvaltıyı bile düşünmeden çıktım. Kontak anahtarının düğmesine basa basa buldum arabayı. Atlayıp gittim o eve. Evet, artık eve gidiyordum, sokağa değil. Demir kapı içten sürgülüydü. Dışarıya haricî bir zil butonu takılmıştı, bastım. Bir kanarya öttü üç ayrı tonda. Kanaryanın ötüşünü de bilmem gerçi, odur herhâlde. Duyan olmadı. Bir daha, bu kez biraz daha uzunca bastım. Kapıyı kadın açtı, bir karış kadar aralık bırakarak. Adam yoktu galiba.

“Buyrun?”

Birkaç saniye baktım, o da baktı. Ben onu yıllar öncesinden tanıyordum, o tanımadı. Çocuk geldi bu arada, annesinin yanına. Beline sarılıp bana baktı o da. O tanımıştı galiba. Kendimi toparlayıp bir yalan uydurmam lazımdı. Aslında o yalanı buraya gelmeden hazırlamış olmalıydım ama acemilik işte. Daha önce hiç böyle bir şey gelmemişti ki başıma!

“Şey, ııı...” diye saçma bir başlangıç yaptım. I'yı uzattıkça aklıma mantıklı bir şey gelmesini bekliyordum galiba. Şu geldi:

“Eşinize bakmıştım, ben fabrikadan geliyorum.”

Tam olarak saçmalamıştım işte! Ya adam zaten fabrikadaysa? Kapıya eşi baktığına göre evde yok belki de.

“Eşim hastaneye gitti. İşyerinden vizite kâğıdı aldım dediydi ama... Siz...”

“Hah, evet. Kart basmayı unutmuş da. Ben de şehre gidiyordum, onu söylemek için uğradım.”

Olmamıştı. Mantıklı bir şey bulamamış, hiçbir yere varmayan saçma bir konuşma yapıp ayrılmıştım. Beni tanımamasını beklemiştim galiba. O ise yüzüme bir yabancıya bakar gibi bakmıştı. Haklıydı da. Annem değildi ki o! Bahçe kapısından uzaklaşırken kadınla çocuğun hâlâ bana baktığını hissediyordum ardından. Arabaya atlayıp fabrikaya gittim. Bu konuşmada elle tutulur bir şey olduysa o da çocuğun alnındaki yara izini görmem olmuştu. Tam olarak benimkinin aynıydı!

Fabrikada turnikelerden, işçi giriş-çıkış takibinden sorumlu kişiye Puantör deniyordu. Gide gele muhabbetimiz ilerlemişti Puantör Osman'la. Ona sordum, adamı tanıyordu. O civardan, şimdi hatırlamadığım bir köy adı söyledi; oralıymışlar. Soyadları da bizimkiyle aynıymış üstelik. Şaşırmayı bırakmıştım artık bu konuda. Yıllardır o evde oturduklarını biliyordu bir de. Başka da bir şey söyleyemedi. Çıldırmağ işten bile değildi. Bu nasıl bir benzerlikti böyle? Kardeşler bile çoğu kez birbirinden farklı olurken bu kadar uzaklıktaki insanların benzerliği neyle açıklanırdı? Ya isimler? Aklıma, bir zamanlar okuduğum bir hikâye geldi: İki kişi bir yolculuk yapıyor, gece bir otelde kalıyorlardı. Onlardan yüz yıl kadar önce iki kişi daha aynı mekânda, otelin yerinde bulunan eski bir handa kalıyordu. Gece olunca da başlarına benzer şeyler geliyordu galiba. Film miydi yoksa? Gerçekten de olabiliyor muydu böyle şeyler hayatta? Çocuğun alnındaki yara da benimkine benzer bir kavgada oluştu meselâ. Şahit oldum, oradaydım. Alnının aynı noktasında, aynı şekilde üstelik! Düşündükçe daha da emin oluyordum. Ben ne yaşadysam bu çocuk da yaşıyordu ve bu, bundan sonrakileri de yaşayabilir demekti!

Aklımı işe veremiyordum. O gün akşama kadar düşündüm. Kazanın ne zaman olduğunu tam olarak hatırlamıyordum. Elimde kaza raporu ya da herhangi bir belge yok. Küçüktüm, tek bildiğim bu. Kim o yaştaki çocuğa evrak verir ki zaten? Birkaç yıl akrabalarım arasında top gibi oynanmış, sonra da yatılı okula postalanmıştım. Hayatımı kökten değiştiren bu kadar önemli bir olayın hangi tarihte gerçekleştiğini bilmediğimi, hatta bunu ilk kez şimdi düşündüğümü şaşkınlıkla fark ettim. Belki de çocukken bırakmıştım düşünmeyi, bilemiyorum. Hatırlamak acı verdiğinden baskılamayı seçmiş olabilirim bilinçsizce. Yatakhane tavanları, sorunları çözmeye yardımcı olmuyordu ne de olsa.

Bundan sonrası, üzerinde pek düşünmeden yaptığım eylemlerle, doludizgin bir rüya gibi kontrolsüz bir şekilde geçti. Gittim; küçük adaşımın konuşmayı denedim. Soğukta eskisi gibi dışarı çıkmaz sanıyordum ama oradaydı. Ağacın altına çağırıp tane tane anlatmaya başladım:

“Bak” dedim “Bizim seninle adımız, soyadımız aynı, anne babamızın adları hatta yüzleri, tipleri bile aynı. Sen benim buradaki küçük bir kopyam gibisin. Düşündüm ki benim tüm yaşadıklarımı ileride sen de yaşayabilirsin. O sebeple seni uyarmak istiyorum, başına kötü şeyler gelmesin diye yönlendirmek istiyorum. Mesela baban şu yakınlarda...”

Tahmin edileceği üzere sözümü bitirmeden korktu, kaçtı ufaklık. Yanımda ağlamadıysa da evinde ağlamış olmalıydı. Ertesi gün bahçe kapısında nöbet bekleyen annesinin bakışlarından anlamıştım. Beni görünce içeriden kocasını çağırdı. Adam, yani beni tanımayan genç babam, karmakarışık bir suratla üzerime gelmeye başladı. Ne desem inanacak gibi görünmüyordu, kaçtım ben de otele. Arabayı fabrikada görür, tanır diye bir süre otelden çıkmadım. İstanbul'dan gelen telefonlara "fabrikadayım", fabrikadan gelenlere ise "İstanbul'dayım." dedim birkaç gün.

Ortalığın durulduğunu düşünüp o sokağa gittim yine. Çözmeliydim bu meseleyi bir şekilde. Evin önünde çalışır hâlde eski model, bordo bir araba duruyordu. Adam direksiyon tarafındaki kapının başında birileriyle laflıyor, el işaretlerinden anladığım kadarıyla arabadan bahsediyordu. Evden karısı da gelip oturdu yan koltuğuna. Bir yandan arabanın markasını anlamaya çalışırken bir yandan da adamı kollayarak yavaşça yaklaştım. Elim ayağım titriyordu heyecandan. Bir yere gidecek gibiydiler; gitmeden konuşmalıydım muhakkak.

"Abi geçen gün siz beni yanlış anladınız galiba." diye söze başladım yaklaşıırken. Ama daha lafımı bitiremeden, "Lan sen kimsin? Ne istiyon milletin çocuğundan?" gibi aslında soru olmayan cümlelerle üzerime koşmaya başladı hem de yanındaki adamlarla birlikte. Ani bir refleksle geriye dönüp koşmaya başladım. Görünen o ki laf anlamayacaklardı. Yerler hâlâ biraz karlı, buzluymuştu. Bir an ayağım kayar gibi olduysa da çabucak toparlayıp arabama atlayabildim ve hızlı bir manevrayla şehre çevirdim yönünü. Kısa sürede adam da arabasıyla peşimden gelmeye başladı.

Aynadan baktım; el kol hareketleri yaparak bana bağıyor, karısı da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. İnanılacak gibi değildi. Ne vardı bu kadar kızacak? Daha adamakıllı bir iki cümle bile edememiştik! Meydandaki camiden çıkanlara korna çalarak, yoldaki kasislerden zıplayarak geçtim. Benim araç onunkinden hızlıydı ama şehir içinde arayı açamıyordum yine de. Bir an evvel şehirler arası yola çıkmalıydım. Hâlâ peşimden geliyordu. Hem geliyor hem de deli gibi kornaya basıyordu. Niye kızmıştı bu kadar? Ne sanmıştı bu adam beni?

Ana yola çıkar çıkmaz İstanbul yönüne döndüm. Bazı eşyalarım otelde kalmıştı ama şu adamı atlatıncaya kadar uzaklaşmak zorundaydım. Sonra gerekirse gece filan gelir alırım diye düşünürken, önümde ağır ağır giden beyaz bir kamyoneti sollamış bulundum. Karşıdan dev gibi bir market tırı geliyordu havalı kornasına basarak! Ona çarpmadan sağ şeride girmeliydim. Gaza bastım ve o puslu havada, yerlerin kaygan olabileceğini bile düşünmeden ani bir zikzak yaparak kamyonetin önüne girebildim. Şans eseri çarpışmaktan kurtulmuşum ama takipçim kurtaramadı kendini. Dikiz aynasından baktığımda, belki yüzlerce küçük metal ve cam parçasının dağılıp, savrulduğunu gördüm tırın önünde. İşte tam o an yine bir şimşek çaktı beynimde. Bir saniyelğine, gözümde başka bir araç görüntüsü belirdi. Hatırladım: Ailemin kaza yaptığı otomobil de bunun gibi bordo bir Taunus'tu!